

Savetodavna komisija za ljudska prava

Building D, Glavni štab UNMIK-a, 10,000 Priština, Kosovo | Email: hrap-unmik@un.org | Tel: +381 (0)38 504-604, ext. 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 13. март 2010. године

Предмет бр. 48/08

Кољ Краснићи

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на свом заседању 13. марта 2010. године, у присуству следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег

г. Пола ЛЕМЕНСА

гђе Кристин ЧИНКИН

г. Раџеша ТАЛВАРА, извршног службеника

Након што је размотрила изнад поменути жалбу, поднету сходно члану 1.2 Уредбе УНМИК бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године, о установљењу Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ЧИЊЕНИЦЕ

1. Жалилац наводи да су у време Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, он и његови претходници били власници имовине која се налази у Ђаковици а коју је експропријацијом одузела Држава.
2. Република Србија је 1991. године (Службени гласник бр. 18/91) донела Закон о признавању права и враћању земљишта које је прешло у друштвену својину по основу пољопривредног земљишног фонда или конфискацијом због неизвршених обавеза из обавезног откупа пољопривредних производа (у даљем тексту: Закон о враћању земљишта које је прешло у друштвену својину). Убрзо након тога, жалилац је поднео захтев за повраћај земљишта Општинској управи за имовинско-правне послове у Ђаковици. Он тврди да у вези с тим ништа није предузето до избијања рата на Косову 1999. године.

3. Жалилац наводи да је од рата наомамо безуспешно покушавао да оствари да његова жалба буде размотрена од стране Општинске управе. Према наводима жалиоца, општинске власти су током многих година вршиле опструкцију поступка зато што је његов тужбени захтев заснован на српском закону.
4. Жалилац је приложио писмо Општинске управе, датирано на 11. септембар 2008. године, у којем је Управа коначно од Министарства пољопривреде, шумарства и руралног развоја Републике Косово затражила да успостави општинску комисију за повраћај земљишта, у складу са изнад поменутиим Законом о враћању земљишта које је прешло у друштвену својину. Министарство је, 19. септембра 2008. године, одговорило да закон који предвиђа да захтеве разматрају извесни органи Републике Србије не може бити примењен на Косову. Поврх тога, будући да није постојао косовски закон о враћању земљишта, Министарство није имало правну основу да оформи комисије за враћање земљишта.

II. ЖАЛБА

5. Жалилац наводи да је Министарство, тиме што сматра да српски Закон о враћању земљишта које је прешло у друштвену својину не важи на Косову, иако је осталим ранијим сопственицима у Ђаковици и другде на Косову земља враћена у посед, поступило на дискриминаторан начин.

III. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

6. Жалба је уложена 23. октобра 2008. године а уписана 4. новембра 2008. године.
7. Комисија је предмет проследила Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) 3. јуна 2009. године и затражила његов коментар у име УНМИК-а о прихватљивости жалбе. СПГС је коментар доставио писмом од 23. јуна 2009. године.

IV. ПРАВО

8. Пре него што почне да испитује меритум жалбе, Комисија мора да одлучи да ли да ту жалбу прихвати, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости утврђене члановима 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК бр. 2006/12.
9. СПГС је изнео две примедбе на прихватљивост жалбе. Он на првом месту истиче да се жалилац заправо противи одлуци Министарства пољопривреде, шумарства и руралног развоја, донетој 19. септембра 2008. године. СПГС наводи, како је објашњено у извештају Генералног секретара Уједињених нација од 12. јуна 2008. године Савету безбедности, да након ступања на снагу Устава Косова 15. јуна 2008. године, УНМИК више није у положају да ефективно извршава велику већину својих задатака у својству привремене управе. У таквим околностима, поменута одлука Министарства представља административну одлуку за коју УНМИК није одговоран. СПГС даље тврди да жалилац није користио правне лекове против одлуке Министарства, нпр. улагање жалбе надлежним органима. Он, дакле, није искористио сва остала расположива средства.

10. У погледу прве примедбе, Комисија напомиње да, према члану 1.2 Уредбе бр. 2006/12, она “испитује жалбе било којег лица или групе појединаца који тврде да су жртве повреде људских права од стране УНМИК-а”.
11. У предметном случају, жалилац се жали на одбијање Министарства пољопривреде, шумарства и руралног развоја Републике Косово да оснује општинску комисију за враћање земљишта, које је изнето у допису од 19. септембра 2008. године.
12. Како тврди СПГС, након ступања на снагу Устава Косова, 15. јуна 2008. године, УНМИК више није у могућности да ефективно извршава велику већину својих задатака као привремена управа, те СПГС није у стању да спроводи извршну власт која му и даље формално припада на основу Резолуције Савета безбедности 1244 (1999) (видети Извештај Генералног секретара о привременој управи мисије Уједињених нација на Косову, 12. јун 2008, С/2008/354, ставови 7 и 17; Извештај Генералног секретара о привременој управи мисије Уједињених нација на Косову, 15. јул 2008, С/2008/458, ставови 3-4 и 29; Извештај Генералног секретара о привременој управи мисије Уједињених нација на Косову, 24. новембар 2008, С/2008/692, став 21).
13. Комисија мора да узме у обзир политичку реалност на терену (упоредити судску праксу Европског суда за људска права (ЕСЉП), који, да би проценио да ли је једна држава спречена да нормално извршава своју власт, испитује “с једне стране све објективне чињенице које могу да ограниче делотворно спровођење овлашћења државе на њеној територији, а с друге стране понашање саме те државе”: ЕСЉП (Велико веће), *Иласку и остали против Молдавије и Русије*, бр. 48787/99, пресуда од 8. јула 2004, ставови 312-313, *ЕКЉП*, 2004-VII). Комисија, стога, сматра да се УНМИК, од 15. јуна 2008. године најкасније, не може у начелу више сматрати одговорним за делање или неделање које се приписује косовским органима власти, и то само на основу даљег постојања Резолуције Савета безбедности 1244 (1999). Комисија, ипак, не искључује могућност постојања посебних околности које би могле да доведу до другачијег закључка у одређеном случају.
14. Предмет жалбе је одлука која се искључиво приписује косовским органима. Не постоји никаква назнака било каквог конкретног учешћа УНМИК-а у усвајању тог става. Такође, нема ни посебних околности које би налагале одступање од изнад поменутих начела. Према томе, закључак је да у ствари у којој је жалба уложена не постоји одговорност УНМИК-а.
15. Из тога следи да жалба није у персоналној (*ratione personae*) надлежности Комисије.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Раџеш ТАЛВАР
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући